

gammel Bekendt, og jeg skal, da der tidligere fra mine Forgængeres Side er fremkommet Udtalelser, som jeg hovedsagelig kan slutte mig til, ikke gøre noget for at forlænge denne Debat. Jeg tror, det i Almindelighed er urigtigt at komme ind paa en saadan lovtvungen Fæstelse af Arbejdstiden, som der her er Tale om. Det er naturligt i de aller fleste Tilfælde at lade dette Spørgsmaal være en Overenskomstsag inden for de paagældende Fag.

Med Hensyn til Bestræbelsen for at forkorte Arbejdstiden vil jeg dog henstille til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Martin Olsen), om han ikke kunde medvirke til, at der blev ydet en større Virksomhed fra Arbejdernes Side, for saa vidt de ere Medlemmer af en Fagforening, til, at der i adskillige Fag, hvor Arbejdstiden maatte være særlig lang, kunde opnaas nogen Forkortelse. Det er saaledes, at ogsaa Arbejdsgiverne ofte interessere sig for at faa nogen Forkortelse af Arbejdstiden, og dette har i adskillige Fag ført til, at man fra Arbejdsgivernes Side har været villig til at indføre en saadan Forkortelse, men stadig have Arbejderne kædet dette Spørgsmaal sammen med Lønspørgsmaalet, saa at de systematisk have ydet saa mange Procent mindre i Arbejde, som Arbejdstiden blev forkortet. Jeg anser det for meget uheldigt at kæde disse to Spørgsmaal sammen.

Det, det med Hensyn til Arbejdstiden kommer an paa, maa være: Hvilket er det naturlige Timeantal, indenfor hvilket en Arbejder normalt kan give en Dags Arbejde fra sig i det paagældende Fag? Hvis denne Regel blev fastholdt, tror jeg; man lettere endnu vilde naa til i adskillige Fag at faa nogen Begrænsning af Arbejdstiden. Men dette bliver ikke fastholdt fra Arbejdernes Side. Jeg har selv i et Industrifag staaet som Talsmand blandt Arbejdsgivere for; at man skulde gaa til en noget kortere Arbejdstid end den tidligere, og Arbejdstiden er i dette Fag efterhaanden gaaet ned til 9 Timer, men det har vist sig, at de Arbejdsgivere, der som jeg have staaet som Talsmænd for den forkortede Arbejdstid, have maattet erkende, at de ere blevne medarbejdede af Arbejderne, idet disse simpelt hen have betragtet Sagen som et rent Lønspørgs-

maal og have sat Arbejdsydelsen ned i samme Forhold, som Arbejdstiden forkortedes, uagtet de kunde præstere den samme Arbejdsydelse i de 9 Timer, som de præstere i den længere Arbejdstid. Jeg tror derfor, at hvis man skal naa noget væsentligt ad den Vej, som ogsaa jeg anser for farbar, og som jeg i Almindelighed anser for den eneste farbare, nemlig Frivillighedens Vej, bør Arbejderne adskille deres Krav med Hensyn til forkortet Arbejdstid fra de Lønkrav, som de kunne opstille ganske uafhængigt af, hvilken Længde Arbejdstiden har.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne henvendte et Par Bemærkninger til mig, som jeg skal besvare. Han sagde, at han troede, at hvis vi kunde faa en lovordnet Arbejdstid i sundhedsfarlige Erhverv, vilde Ministeren ogsaa der sige: Det er ikke Socialdemokraterne, som alene ere komne med dette Krav, det har man ogsaa fra anden Side taget Initiativet til osv. Ja, det vilde jeg ganske sikkert sige, derom er der ikke den mindste Tvivl. Men Ordføreren erkendte ogsaa, at man var kommen ind paa noget nyt, siden dette Forslag var til Behandling i Fjor, idet man havde optaget det gode Raad, der blev givet fra Regeringspartiets Side under Forhandlingerne i Fjor, nemlig at gaa den Vej, Loven anviser: at lade Arbejdsraadet beskæftige sig med de Spørgsmaal, man mente med Rette kunde komme for, og af Arbejdsraadet faa en Erklæring sendt til Ministeren, der saa lod Sagen gaa videre til Rigsdagen. Det er altsaa noget nyt, man er kommen ind paa ved de Betragtninger, som bleve gjorte gældende under Forhandlingerne i Fjor af Regeringspartiets Ordfører. Jeg mener ogsaa, at dette er den rigtige Vej at gaa. For saa vidt der skal blive Tale om at lovgive paa dette Omraade, bør det være Genstand for Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde, hvorledes Forholdene ere i den paagældende Industri, navnlig og væsentligst, om den er af sundhedsfarlig Art, og hvorledes Arbejdet fordeler sig, om der er særlige Regler, der her gøre sig gældende. Naar det ved de Undersøgelser, som Arbejdsraadet indleder, og som man senere fra anden Side kan optage, viser sig, at der er særlige Grunde til her at lovgive,